

Rozjímanie na utorok 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 21.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Kristus
neodmieta farizejov; chcieť
pochopiť dobro prikázaní;
očisťovať zvnútra smerom von.

EVANJELIUM nám predstavuje
mnohé stretnutia Ježiša so
zákonníkmi a farizejmi. Často ho
vidíme v dialógu s nimi, ako sa
neúnavne usiluje o ich obrátenie; čo
nie je prekvapujúce, veď „Syn
človeka prišiel hľadať a zachrániť, čo
zahynulo“ (Lk 19, 11), a Kristus videl

týchto ľudí ako vzdialenejších od Božieho kráľovstva než mýtnikov a prostitútky (porov. Mt 21, 31). Vieme, že Pán neodmieta pomoc ľuďom v núdzi a robí všetko, čo je v jeho silách, aby získal späť stratené ovce. A tie stratené ovce, ktorými boli niektorí zákonníci a farizeji, ho stáli veľké úsilie. Vo svojom pozemskom živote – nakoľko vieme z evanjelia – mohol napočítať len niekoľko *vítazstiev*. Už pred jeho umučením a smrťou nachádzame medzi jeho učeníkmi niektorých učiteľov zákona, aj keď tak robia potajomky (porov. Jn 7, 50; Jn 19, 38). Po jeho zmŕtvychvstaní niektorí farizeji prijmú vieru (porov. Sk 15, 5). Niektorí z nich budú pokračovať v tých istých vzoroch starého zákona, čo spôsobí v prvom kresťanskom spoločenstve určité ťažkosti (porov. Sk 15,5); iní, ako Pavol (porov. Sk 23,6), budú mať obdivuhodnú účinnosť.

Dá sa očakávať, že Ježiš sa pri niektorých z týchto stretnutí s príslušníkmi židovskej autority nebude cítiť veľmi príjemne. Často vedel, že jediné, čo od neho hľadajú, je výrok, ktorým by ho obvinili. Bolela ho aj slepota ich srdc, ktorá im bránila prijať dobrú správu, ktorú hlásal. Napriek tomu sa Kristus od nich neodvrátil. Podľa našich schém by bolo možno lepšie obklopiť sa len tými, ktorí rozumeli jeho posolstvu a s láskou ho počúvali, ale Pán neodmietol dialóg s tými, ktorí ho nemilovali. Veď Boh nechce „smrť bezbožníka, ale aby sa odvrátil od svojej cesty“ (Ez 33, 11). Keď ich oslovoval, robil to s túžbou, aby zmenili svoje správanie, aj keď to robil prísnejšie: „Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo dávate desiatky z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste, čo je v zákone dôležitejšie – spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť!“ (Mt 23, 23).

Môžeme prosiť Pána, aby nám pomohol mať ten smäd po dušiach, ktorý nás vedie k tomu, aby sme hľadali spásu ľudí, aj tých, ktorí nám možno nerozumejú. „Chceme robiť dobro všetkým,“ napísal svätý Josemaría, „tým, ktorí milujú Ježiša Krista, aj tým, ktorí ho možno nenávidia. Ale je nám ich aj veľmi ľúto: preto sa musíme snažiť zaobchádzať s nimi s láskou, pomáhať im nájsť vieru, utopiť zlo – opakujem – v hojnosti dobra. V nikom nesmieme vidieť nepriateľa: ak bojujú proti Cirkvi zo zlej viery, naše čestné ľudské správanie, pevné a láskavé, bude pre nich jediným prostriedkom, aby s Božou milosťou objavili pravdu alebo ju aspoň rešpektovali“[1].

KRISTUS vyčíta farizejom a zákonníkom, že prísne dodržiavajú

ľudské pravidlá a zanedbávajú základné Božie príkazy. Nekritizuje však skutočnosť, že tieto pravidlá existujú. Ježiš potvrdzuje, že je potrebné ich dodržiavať, ale bez toho, aby sme zabúdali na to podstatné: zákon je daný Bohom. A to je možné, ak sa snažíme vidieť dobro, ktoré sa skrýva za všetkým, čo robíme: spravodlivosť, milosrdenstvo, vernosť... jedným slovom láska, „lebo celý zákon je zhrnutý v tomto jednom predpise“ (Gal 5, 14). Problém niektorých zákonníkov a farizejov spočíva v tom, že stratili pravú perspektívu všetkých týchto pravidiel a stali sa slepými vodcami, schopnými cediť komára a prehĺtať ťavu (porov. Mt 23, 24).

Vypracovať si tento postoj túžby porozumieť, aby sme mohli žiť svoj vzťah s Bohom „skutočne dobrovoľne“^[2], z lásky, nie je ani automatické, ani jednoduché. Preto

svätý Josemaría hovoril o formácii ako o boji, ktorý okrem toho, že je namáhavý, „sa nikdy nekončí“[3]. Zákon si vyžaduje pochopenie, pretože bol daný pre rozumné bytosti, ktoré sú pozvané nechať sa ním viesť hlbokým, nie povrchným spôsobom. „Byť svätým,“ komentuje prelát Opus Dei, „neznamená robiť stále viac vecí alebo plniť určité normy, ktoré sme si stanovili ako úlohu. Cestou k svätosti, ako nám vysvetľuje svätý Pavol, je odpovedať na pôsobenie Ducha Svätého, kým sa v nás nesformuje Kristus (porov. Gal 4, 19)“[4].

Takto môžeme vnímať všetko, čo so sebou prináša kresťanský život – prikázania, normy zbožnosti, skutky milosrdenstva... – ako prostriedky, ktoré nás vedú k stotožneniu sa s Pánom. Tieto praktiky sú „súčasťou dialógu lásky, ktorý zahrňa celý náš život a vedie nás k osobnému stretnutiu s Ježišom Kristom. Sú to

momenty, v ktorých Boh čaká na to, aby sa podelil o svoj život s naším“[5].

„BEDA VÁM, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo čistíte čašu a misu zvonka, ale vnútri sú plné lúpeže a nečistoty!“ (Mt 23, 25). Ježiš sa dostáva ku koreňu problému. Zdôrazňuje kontrast medzi tým, čo títo ľudia ukazujú navonok – hlasné modlitby, nápadný pôst... –, a tým, čo nosia vo vnútri – túžbu ukázať sa, hľadanie uznania... „Musíme povedať nie *kultúre mejkapu*, ktorá nás učí starať sa o vonkajšie formy. Treba však očisťovať a strážiť srdce, vnútro človeka, vzácne v Božích očiach, a nie vonkajšok, ktorý sa vytráca“[6].

Cesta, ktorú naznačil Ježiš, spočíva v očisťovaní zvnútra. „Slepý farizej, vyčisti čašu najprv zvnútra, aby bola

čistá aj zvonka!“ (Mt 23, 26). Takto chápeme, že formácia, ktorú pre nás chce Pán, nespočíva v nahromadení veľkého množstva informácií, ale vyžaduje si rozvoj vnútra človeka. Nejde o to, aby sme prijali veľa semien, ktoré rýchlo vyrastú na povrchu, aby vzbudili dojem plodnosti. Ide skôr o prácu v hlbokaj a bohatej pôde, schopnej umožniť klíčenie semienka zasiateho Ježišom Kristom v našej duši.

Je to úloha pre každého z nás, s pomocou milosti. Zatiaľ čo vonkajšie dobré skutky možno čiastočne konať pod vplyvom druhých – buď preto, že nás k tomu povzbudzujú, alebo preto, že nás k tomu tlačí okolie –, my sme zodpovední za rozvoj svojho vnútra, teda za budovanie vnútorného sveta, ktorý sa teší z dobra, ktoré konáme, a odmieta zlo nie preto, že by nám to zakazovalo, ale preto, že nás vzdaluje od šťastia, ktoré chceme. A to „si vyžaduje

schopnosť zastaviť sa, vypnúť automatického pilota, uvedomiť si svoj spôsob konania, pocity, ktoré nás obývajú, opakujúce sa myšlienky, ktoré nás podmieňujú, a to často bez toho, aby sme si to uvedomovali“[7]. Panna Mária je vzorom pozorného vnútra, ktoré prijíma slovo a umožňuje mu prinášať ovocie (porov. Lk 11,28). Ona nám môže pomôcť verne, neochvejne kráčať v šlapajach jej Syna.

---

[1] Svätý Josemaría, *List 4*, bod 24.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 293.

[3] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 18-VI-1972.

[4] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 28-X-2020, bod 6.

[5] *Ibid.*

[6] František, *Homília*, 3-XI-2018.

[7] František, *Audiencia*, 5-X-2022.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-21-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-21-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (05.04.2026)